

Åbning Anita Viola Nielsen

Jeg har aftalt med Anita at lave en meget kort åbning, da hun så får lidt mere tid til at sige noget om sine billeder, så det vil jeg overholde.

Det er på en måde en sjov tradition Anita Viola tager op i sine billeder. I dagligsproget bruger vi ofte vendingen, at man gør et eller andet til ”den store guldmedalje”. De færreste ved, hvorfra udtrykket stammer, men det var sådan i gamle dage og det vil i denne forbindelse især sige Guldalderen, at akademiet lavede maler ”konkurrencer”. Man kunne så vinde en bronze-, sølv-, eller guldmedalje. Men man kunne også vinde ”den store guldmedalje” det var en guldmedalje med tilknyttet tre års stipendium i udlandet til inspiration og uddannelse.

De fleste af disse dannelsesrejser gik til Italien, og det er baggrunden for, at guldalderen vrimer med italiensbilleder. Således at Italien faktisk er blevet en del af dansk malerkunst.

Den tradition kan man sige, at Anita Viola Nielsen har taget op. Ved ophold i Italien, blandt andet på Det danske Institut i Rom har hun søgt inspiration og hjembragt en række herlige italiensbilleder. Og lige når man kommer ind her i rummet får man denne fornemmelse, man kunne næsten sige guldalderstemning ved at se alle de kendte motiver.

Og så alligevel ikke. Dette er ikke Guldalder. Det er noget helt andet.

Der er det tilfælles ved alle Anita Violas billeder, at der ikke er mennesker på dem. Eller præcisere sagt, der er ikke mennesker på lærredet. Men der er mennesker i værkerne. Nok først og fremmest Anita Viola Nielsen selv.

Thi selvom billederne har motiver, som vi genkender fra Rom eller fra guldaldermalerierne, så er det som om, de først og fremmest viser noget andet.

Da naturalismen brød igennem i slutningen af 1800-tallet betegnede den franske digter Emil Zola den realisme og den objektivitet, der tilstræbtes, men ikke helt kunne opnås således: Emil Zola betegnede kunsten som *et hjørne af naturen set gennem et temperament*.

Men dette er ikke naturalisme og ved Anita Viola er det næsten omvendt. Man kunne godt betegne Anita Violas billeder, som et temperament eller bedre en sindsstemning vist gennem ”et hjørne af naturen”

Og derved bliver det den malende kunstner, der bliver central i alle billederne. Malerierne er uden menneskelige figurer, men absolut ikke mennesketomme. Kunstneren er i eminent grad til stede i alle billederne. Det er ikke så meget stemningen i de forskellige lokaliteter i Italien, billederne formidler. Motiverne og dermed malerierne er langt mere bærere af kunstnerens sindsstemninger, der så at sige projiceres ud i landskabet. Det præger motivvalget, det præger farveholdningen, det præger hele fremstillingen.

Det er disse sindsstemninger, der gør billederne interessante således at man, når den første genkendelsens glæde har lagt sig, kan begynde at gå på opdagelse i de – kunne man sige – indre landskaber, der er langt mere interessante.

Dette gælder både malerierne, og det gælder i høj grad også de mange akvareller, der er med på udstillingen. Begge dele kan man bruge lang tid til at gå og fordybe sig i.

”Illuminante” hedder udstillingen, det betyder oplysende. Og man kunne spørge sig selv, hvad det så er, der oplyses. Og her bliver det klart, når man studerer billederne, at det først og fremmest er det menneske, der ser motiver på billederne – og altså kunstneren, om man vil. Det er de menneskelige følelser, der oplyses i Anitas Viola værk.

På denne underfundige måde placerer Anita Violas billeder sig både i den danske tradition og bringer samtidig en fornyelse ind og er helt deres eget univers.

Jeg har som sagt aftalt med Anita viola at gøre min indledning kort – det har jeg overholdt, og jeg vil hermed erklære udstillingen for åben og give ordet til kunstneren.

Rigtig god fornøjelse.